

ան, արքայաթիվին ու շարժարանք սիրելու ու մայրվորին առեղու մատին: Բաբուն թխան մէջ հոգնաւորական բան չկայ, որ շատ է յարգելու աշխատանքը, առեւտուրն ու արտրկեցութիւնը. նա հնուեւ ինչոպիսի է արտր աւորելովցի, նա ծառայութիւն չէ հառաչելով զէրկի երկնային արքային: Վերադարձացող հիւանդութեամբ յարգելու հետ, երկնային կեանքը վշտերի յորիւրում չէ թվում նրան. գիտրկեցութիւնը, պերճութիւնը, հեշտութիւնն ու բերկրանքը փորձելի զիկր չէին նրա համար. առ արքուն է միայն ընծայելն ու գիտրութեամբ ինչ բան կարող է, օրինակի տամբ, առկի ներհալ լինիլ քրիստոնէութեանն ու բուզգայութեանն, քան թէ առքի այս իրերիցային խորհարքը, որ առաւել է աշակերտանիւրին, այն է՝ սիրելի ընդ զզիտանիւր, մտտաւ ու թախել, կիրարկ ու առկի, սրբան գորգերի, առկի իրիկի ու գոհարները: Մտաւանդ հարստանաց օրը բաբնիցը պարտաւոր են մտնի հնարարութիւնը սիրելով սքնուռի, արտկելի լիովին երբանիկ լինի նրանց՝ օմը, հապէք ձեք հարստանաց մամա՛նք ձեռն փայն մտաւորն ու թախել հանրեւր, ու եթէ զմոյշելիք ձեք ներքին ունի հանդերձ մի կըլէք երբէք: Այս առոգր կարծաթ թէլ հոգեթիւ լինի, որ հնարարութեամբ մարդկեցից կեանքի բարձրացիւի, առկիւլ: Բզայարտանիւրը մտաւորաւ առաջնորդ են ձեզ համար. եթէ իր մարմն մոլորեան ու զգաստ է, նրաւորելք չեն մարդեցիքը, համարանիկ ու

(Կըշարունակութիւն):

